

Første Næstformand (K. M. Klaußen): Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa den næste Sag paa Dagsordenen omtales.

Sagen sættes til Forhandling.

Carl Sørensen: Det foreliggende Lovforslag er jo, som det ogsaa blev nævnt af den højtærede Landbrugsminister ved Forelæggelsen, paa de fleste Punkter i Overensstemmelse med det Forslag, som blev forelagt her i Rigsdagen i Januar 1920, og som var udarbejdet af et Udvalg bestaaende af 3 Medlemmer af Dyrebeskyttelsesforeningen, 3 Medlemmer af Dansk Jagtforening og 3 Medlemmer af Dansk ornitologisk Forening. Disse 9 Medlemmer var paa Initiativ fra Dyrebeskyttelsesforeningen traadt sammen som et privat Udvalg og havde taget hele Spørgsmaalet om Jagtlovens Revision op til Overvejelse, og det Forslag, som dette Udvalg udarbejdede, blev forelagt her af den tidligere Landbrugsminister Kr. Pedersen i Januar 1920, dog med Udeladelse af enkelte Punkter, saaledes navnlig Bestemmelsen om Jagtprøven, som den daværende Landbrugsminister ikke fandt det rigtigt at medtage i Lovforslaget.

Det her foreliggende Forslag er, som jeg allerede har nævnt, paa de fleste Punkter i Overensstemmelse med det Forslag, vi den Gang behandlede, og da vi i 1920 havde en meget indgaaende Forhandling om dette Forslag, skal jeg indskrænke mig til i Dag at nævne nogle af de principielle Spørgsmaal i det her foreliggende Forslag. Foruden dette Forslag foreligger der imidlertid et Forslag, der er forelagt af Socialdemokratiet med det ærede Medlem Hr. Andreasen som Ordfører, og dette Forslag gaar ud paa, at Jagtretten altid skal følge med Brugsretten til en Ejendom. § 2 i det sidstnævnte Forslag lyder saaledes: „Jagtretten skal fremtidig tilkomme den, der som Fæster eller Bruger (Forpagter, Lejer) besidder en fast Ejendom eller nogen Del af en saadan, og ved fremtidig Oprettelse af Fæstebreve, Forpagtnings- eller Lejekontrakter eller andre lignende Dokumenter om Brugen af en fast Ejendom eller nogen Del af en saadan kan der ikke gyldigt vedtages Bestemmelser om, at Ejeren i Fæste-, Leje- eller Forpagtningstiden forbeholder sig selv eller andre Jagtretten paa den bortfæstede, bortforpagtede eller udlejede Ejendoms Areal eller nogen Del deraf.“

Jeg ønsker til at begynde med at gøre nogle Bemærkninger om dette Forslag. Jeg antager, at jeg derved ikke gaar de ærede Forslagsstillere i Bedene, idet de to Forslag

jo er til Behandling under eet. — Jeg tror ikke, det lader sig gøre kategorisk at overføre Jagtretten til Brugere. Jeg vil her navnlig pege paa, at i det Forslag, der er forelagt af den højtærede Landbrugsminister, har han søgt at raade Bod paa de Ulemper, jeg gerne erkender er til Stede for Brugere af en Landejendom, naar en talrig Dyrebestand gaar og fouragerer i hans Korn- eller Græsmarker og da navnlig i hans Kornmarker. Jeg kender af egen Erfaring dette Forhold, idet jeg selv har haft en Ejendom beliggende op til et stort Skovareal med en talrig Dyrebestand, og det gjorde jeg opmærksom paa, da vi i 1920 havde Loven til Behandling, hvilken Ulempe og Tab det forvolder at have Dyrene til at gaa i Kornet hele Sommeren. Og denne Ulempe føles jo i endnu højere Grad for dem, der er Lejere af en lille Ejendom, uagtet Lejeafgiften vistnok i de fleste Tilfælde er fastsat under Hensyn til denne Ulempe. Men dette Forhold søger det foreliggende Forslag at raade Bod paa. I det af Landbrugsministeren fremsatte Lovforslags § 9, sidste Stykke, hedder det: „Krav om saadan Godtgørelse skal af Brugeren skriftlig fremsendes til Kommunalbestyrelsen i den Kommune, hvori de paagældende Jorder er beliggende. Kommunalbestyrelsen skal da uopholdelig foranledige, at de i Henhold til § 13 i Lov af 25. Marts 1872 om Mark- og Vejfred beskikkede Vurderingsmænd foretager en Opgørelse af den skete Skade. Men man kan her opstille det Spørgsmaal, om Ejeren uden Søgmaal er pligtig at betale den Erstatningssum, Vurderingsmændene opgør Skaden til. Det gives der ikke noget Svar paa i Lovforslaget. Jeg tvivler for øvrigt om, at det vil blive Tilfældet; men det vil Landbrugsministeren maaske udtale sig om.

Af Afvigelserne fra Lovforslaget i 1920 skal jeg nævne, at der ifølge § 5 kræves dansk Indfødsret for Retten til Udøvelse af Jagt her i Landet. Ifølge Lovforslaget af 1920 krævedes der dansk Indfødsret eller fast Ophold her i Landet i to Aar. Det er vist en praktisk Bestemmelse at kræve dansk Indfødsret.

I § 6, 2den og 3die Linie, findes en Bestemmelse, hvis Begrundelse jeg egentlig ikke kan se. Man har derefter kun i Tiden fra 1. Marts til 20. September Lov til at dræbe Graaspurve, Krager, Raager, Skader, Due- og Spurvehøge samt at ødelægge disse Fugles Ængel, Æg og Reder. Jeg forstaar ikke, at det kun skal være tilladt i den nævnte Tid. Jeg synes, at man lige saa godt i Fremtiden som hidtil burde have Ret der til hele Aaret igennem. Det er imidlertid